

MODLIL(A) JSEM SE ŠPATNĚ?

K dennímu životu křesťana samozřejmě patří (měla by patřit) MODLITBA – tedy rozhovor s Bohem, nebeským Otcem. Snad asi víme, že jsou různé způsoby a druhy modliteb. Běžně je dělíme na děkovné, prosebné, modlitbu chval... Nejčastěji asi používáme tu prosebnou. A není na tom nic špatného. Prosit Otce o cokoliv je naprosto správné – je to výraz naší důvěry k Bohu. S výsledkem našich proseb však může být potíže. Jedna paní se zeptala: „Modlila jsem se za uzdravení dítěte, ale ono zemřelo. PROČ? Modlila jsem se špatně?“

Bohužel není možné odpovědět stylem: ano – ne. Téma prosebné modlitby je velmi nesnadné. Paní prosila za uzdravení, nestalo se a ona si teď připouští pochybnosti: modlila jsem se špatně? Málo?

Bible připouští, že lze prosit i špatně, lépe řečeno za špatné věci, nebo za jejich splnění v nevhodnou dobu. Je ovšem možné prosit špatně v tomto případě? Možná lze někdy prosit málo. Ale to v tomto případě také nepřichází v úvahu. Modlitba – prosba vysílaná k Bohu je jistě právem spojována s představou dítěte obracejícího se ke svému otci. Obraz otce, odmítajícího třeba až zoufale naléhavou prosbu svého dítěte, a to jen proto, že snad prosí špatně, je hrůzná, přímo absurdní: „Kdybys prosila správně, dalo by se něco dělat...“

Jiná matka uvažuje: „Nedokážu si představit, že by se matka mohla špatně modlit za své dítě. Jenže, i když se modlíme velmi intenzivně a co nejupřímněji, a přesto výsledek nedopadne podle našich představ, považujeme to často za nevyslyšení našeho volání k Bohu. Za selhání naše nebo Boží...“ Maria se jistě do samého konce modlila za odvrácení hrůzy ukřižování jejího Syna... a Písmo jasně tvrdí: „Bylo však dobré(!), že zemřel.“

V životopisu svaté Terezie z Avily se uvádí, že jí matky nosily své nemocné děti, ona si je dávala na klín, pochovala je, hrála si s nimi a často je vracela matkám uzdravené. Ovšem ne vždy. Jednou se Terezie svěřila, že pokaždé prosí za uzdravení dítěte, ale vždy pozná, které dítě uzdraveno nebude. V tom případě přestala na Boha naléhat, ale nepřestala se za dítě i matku modlit. Nerezignovala, ale vstoupila do tajemství příběhu jeho krátkého života.

Úlohou modlitby, jak učí sv. Tomáš Akvinský, není přeměnit řád a běh světa, ale sjednotit toho, kdo se modlí, s Tvůrcem života. A ON někdy dává člověku schopnost i uzdravovat. Především však tímto sjednocením s Tvůrcem, které je dílem Ducha Svatého, noří člověka do tajemství jeho vlastního života, jehož jsou utrpení i smrt nedílnou součástí.

(Z myšlenek P. Karla SATORIA)

Vánoční bohoslužby 2013-14

24.12.2013 – úterý – **Štědrý večer**
20.30 – Winterthur
22.30 – Zürich

25.12.2013 – středa – **Slavnost Narození Páně**
10.00 – Aarau
15.00 – Bern

26.12.2013 – čtvrtek – **Svátek sv. Štěpána**
10.00 – Luzern

28.12.2013 – sobota – **Svátek Svaté Rodiny**
18.00 – Winterthur

29.12.2013 – neděle – **Svátek Svaté Rodiny**
19.00 – Zürich (*Předsilvestrovské posezení ve farním klubu*)

31.12.2013 – úterý – **Poslední den občanského roku**
16.00 – Zürich (*Děkovná bohoslužba*)
18.00 – Winterthur (*Děkovná bohoslužba, po ní silvestrovské posezení!*)

1.1.2014 – středa – **NOVÝ ROK – Slavnost Matky Boží Panny Marie**
19.00 – Zürich

4.1.2014 – sobota – **2. neděle po Narození Páně**
18.00 – Winterthur

5.1.2014 – neděle – **2. neděle po Narození Páně**
09.30 – Bern
19.00 – Zürich

11.1.2014 – sobota – mše sv. ve Winterthur **NENÍ!!!**

12.1.2014 – neděle – **Svátek KŘTU PÁNĚ**
19.00 – Zürich

Končí doba vánoční!

Radostné vánoce a požehnaný nový rok 2014 přeje

Mons. Václav Malý, pomocný biskup pražský

(při národní pouti v Einsiedeln 2013)

Českým krajským farnostem ve světě – převzetí funkce

Vážený a milý krajané, sestry a bratři v Kristu,

v říjnu minulého roku 2012 jsem byl jmenován delegátem ČBK (České biskupské konference) pro české krajany v zahraničí. Dosavadní delegát, Mons. Petr Esterka, byl jmenován mým vikářem pro oblast Severní a Jižní Ameriky a Austrálie. Postupně se snažím seznamovat s jednotlivými misemi (krajskými farnostmi). Byl požádán, abych se kromě krajanů žijících na Západě, seznámil i se situací krajanů na Východě (Balkán, Ukrajina).

Chci vás ujistit, že můj zájem o vás není formální. Při setkáních s vámi mám a budu mít na zřeteli především bratrské povzbuzení na cestě s Kristem a za Kristem. Děkuji vám všem, za uchování a rozvíjení víry a za pěstování české kultury a jazyka.

Těším se na chvíle, kdy budu mít příležitost alespoň na krátkou dobu s vámi sdílet evangelijní radost a naději.

Na závěr bych chtěl poděkovat svému předchůdci Otci biskupu Mons. Petru Esterkovi za jeho dlouholetou a obětavou péči o krajany. Děkuji také všem českým kněžím za jejich dosavadní pastorační služby.

S vámi v Kristu a v denních modlitbách spojený
váš biskup +Václav Malý

V Praze, dne 8. října 2013

JÁ JSEM TAKY CÍRKEV ! (Česká povolební úvaha)

Sociální demokracie v podzimních volbách získala mnohem méně hlasů, než v kolik doufala. Kvůli tomu se teď musí handrkovat s ANO a lidovci o podobě koaliční smlouvy, místo aby pohodlně vládla sama s podporou komunistů. Za chabý volební výsledek si může sama. Nepoučila se a opět postavila negativní volební kampaň - za všechno špatné může Kalousek, nedovolíme, aby chamtivé církve ožebračovaly náš zruinovaný stát. A hloupější část jejího voličstva na to ráda slyší.

Neměla co nabídnout v kampani: žádné nosné myšlenky a konstruktivní návrhy, nemá co nabídnout ani teď. Navíc těsně po volbách předvedla parádní frašku na téma vnitrostranické jednoty. A tak se halí do chatrné zástěrky hry na nepřitele. Jinak si Sobotkův taneček kolem církevních restitucí vysvětlit neumím. Rétorika o revizi platného zákona a podepsaných smluv je mlácením prázdné slámy, a to pan Sobotka moc dobře ví. Tak proč sází na tuhle stokrát obehnanou písničku? Aby chytil lidovce hned od začátku pod krkem? Aby se zalíbil Babišovi, bez jehož pozhřebání se premiérem nestane? Proč se raději nesoustředí na co nejrychlejší sestavení vlády a představení programu, který bude řešit opravdu důležitá politická a hospodářská témata?

Místo vyložení vlastních silných vizí si bere na mušku "nepřitele" společnosti. Tak jako před ním nacisté i komunisté ukazuje prstem na subjekt, vůči němuž má společnost zažitě dost silné předsudky na to, aby na jeho křik ochotně slyšela. Tisíckrát omlétými argumenty vykresluje tisíckrát pokřivený obraz církve jako skupinky hamižných prelátů, kteří sice už nemají komu kázat, ale o to jsou chtivější. Dokonce si volá na pomoc i nového papeže Františka a vkládá mu do úst nevyřčená slova o chudobě církve. Sobotka, který si sám libuje v luxusu, pokrytecky nabádá ke skromnosti. Bývalý ministr financí vlády, která v době konjunktury místo vytváření rezerv navyšovala státní dluh, se bojí, že církve nabytý majetek prostrují. Předseda strany, která za volební období dostane od státu stovky milionů korun, ale na volební kampaň se vždy desítkami milionů zadluží, chce určovat, nač by církve měly získané peníze použít?

Nemá smysl tady opakovat, že se nejedná o restituce v pravém slova smyslu, ale o náhradu některých majetkových křivd, kdy stát nejprve církve o majetek okradl, aby ho užíval nejen čtyřicet let totality, ale ještě téměř čtvrt století po jejím pádu, a pak ho značně zdevastovaný zase vydal. Že pokud chceme být právním státem, pak co bylo ukradeno, musí být vráceno, i když se to většině lidí nelíbí a považují to za zbytečné, protože církve je pro ně výše zmíněná banda nenažraných prelátů.

Jenže církve nejsou jenom duchovní. Církve je obec věřících. *Já jsem církev. Můj muž je církev. Moje děti jsou církev.* Moje rodina, moji přátelé, přes miliony mých bratrů a sester v Kristu. My všichni tvoříme českou církev. A my všichni máme právo na majetek, který nám byl ukraden. Na majetek, který v dobré víře shromažďovali a obhospodařovali naši předkové a který my máme dále spravovat, aby naše církve mohla dál vykonávat svou činnost a plnit své úkoly. Ty jsou v zásadě dva: Hlavním a prvním posláním církve je vytvářet společenství věřících, šířit slovo boží a chválit Boha. Druhý úkol vychází z přikázání křesťanské lásky k bližnímu: starat se o nemocné, chudé, nemohoucí, trpící, lidi na okraji společnosti, šířit vzdělanost a dobro.

K plnění těchto úkolů můžeme být církví chudou, *ale ne ožebračenou*. Chudou v tom evangelijním slova smyslu, tedy tou, která nelpí na majetku jako na konečném cíli svého snažení, ale která ho rozumně užívá pro dobro všech. *Chceme být církví soběstačnou, nezávislou na libovůli těch, kteří jsou právě u moci.* Je úsměvné, když poslanci strany, která za čtyřicet let přivedla rozvinutý stát málem na buben, mají starost, že církve svůj majetek promrhá a bude chtít

další. Církev vždycky byla dobrým hospodářem a o svěřeny majetek se bude starat určitě lépe než stát, jehož úředníci cití zásady, že z cizího krev neteče, co oči nevidí, srdce nebolí a kde není žalobce, není soudce.

Všichni potřebujeme církev. Dodává společnosti duchovní rozměr, jehož smysl pocítíme, až když o něj přijdeme. Církev je součástí naší národní identity a státnosti, ochránkyní odkazu našich knížat, králů a světců. Pokud jsou tohle pro sekularizovanou konzumní společnost prázdné pojmy, měla by slyšet alespoň na nezastupitelnou roli církve na poli sociálních služeb. I prezident, který vůči církvi ostře vystupuje, se v nemoci svěřil do péče sester boromejek. Jistě ne proto, že by mu nikde neposkytli odbornější péči než v Nemocnici pod Petřínem, ale proto, že by mu nikde neposkytli péči milosrdnější, laskavější a diskretnější. Kdyby pro nic jiného, tak pro tento aspekt bychom všichni měli chtít, aby církev nebyla chudá. Aby z vlastních prostředků mohla provozovat nemocnice, hospice, azylové domy, domovy důchodců. Majetek, který stát vydá, se tady společnosti stokrát vrátí.

Já jsem taky církev. Tak ať proti mně pan Sobotka přestane štvát, ať mi přestane kázat o chudobě a zamete si před vlastním prahem. Ať konečně představí program, který naplní slovo "sociální" v názvu jeho strany. Ať zastaví propad státního rozpočtu, provede důchodovou reformu, zklidní sociální tlaky ve společnosti, zefektivní financování zdravotnictví a školství a výběr daní. Dokud se mu to nepodaří, bude jen dalším v řadě tlučhubů, kteří pláštikem demagogie a populismu chtějí zakrýt vlastní ideovou nahotu.

Markéta Demlová, MF-dnes, 28.11.2013

Papež František s novináři

Eugenio SCALFARI – dnes téměř devadesátiletý, přesvědčený ateista, zakladatel deníku „La Repubblica – 24. září t.r. v odpoledních hodinách v domě sv. Marty **rozmlouval s papežem Františkem**. Nejprve Scalfari papeži své dotazy poslal poštou. Brzy zazvonil telefon. „Až do konce života nepomenu na ten telefonát“, světuje se publicista, „byl jsem v šoku“. Papež na druhém konci linky však reagoval věčně: „Vždyť jste mi napsal dopis a přál jste si mne poznat. Také si to přeji a chci se domluvit na termínu.“ Řekl jsem mu, že jsem si přečetl jeho rozhovor pro časopis Civiltà Cattolica, líčí dále Scalfari. „A neusnul jste při tom?“ – zněla papežova otázka.

Při setkání si nejdříve žertem vyjasnili společné východiško – nebudou se snažit jeden druhého obrátit na svou víru! „Proselytismus (přetahování druhého na svou víru) je totiž mimořádná hloupost, nemá smysl“, říká papež František a doplňuje: „Je důležité se poznat, naslouchat jeden druhému a lépe poznávat okolní svět. Tímto světem procházejí cesty, které se navzájem přibližují a oddalují... Důležité však je, aby vedly k Dobru... Každý z nás má svou vizi Dobra a Zla. My musíme podněcovat člověka k tomu, aby pokračoval v cestě

za svou ideou Dobra a potíral to, co vnímá jako Zlo. Již to by postačovalo, aby se svět změnil k lepšímu. Láska k druhým, o které kázal náš Pán, není proselytismus. Je to kvas, který slouží obecnému dobru.“

Svatý otec pak pojmenovává největší zlo, které v těchto letech sužuje svět: „Je to nezaměstnanost mládeže a samota, v níž ponecháváme staré lidi. Staří lidé potřebují péči a společnost, mladí zase práci a naději. Nemají však jedno ani druhé a potíží je v tom, že už to ani nehledají. Jsou vtěsnáni do přítomnosti. Řekněte mi ale, je možné žít bez tužeb a plánů do budoucnosti, bez záměru něco vybudovat, založit rodinu? Podle mého názoru je právě toto nejnaléhavější problém, který stojí před církví... Tato situace totiž nezraňuje jenom tělo, ale také duši. A církev se musí cítit zodpovědná jak za duši tak za tělo. V určité míře si je církev tohoto problému vědoma, avšak nikoliv dostatečně. Boží syn se vtělil, aby v lidských duších šířil smysl pro bratrství. Pouze skrze lásku každého z nás ke všem ostatním lidem – od těch nejbližších až po ty nejuvzdálenější, nalézáme cestu spásy, kterou nám Ježíš ukázal. Bohužel se to však neděje. Egoismus roste a láska k druhým se umenšuje.“

Svatý otec připojuje i sebekritiku: „Často i hlavy církve byly obklopeny dvořany, kteří jim lichotili a sváděli je ke špatným skutkům. Dvůr působí na papežství jako mor. Nemyslím tím vatikánskou kurii (úřady), ale papežským dvorem míním to, co se u vojska nazývá intendance (hospodářská správa, zásobování, služby), které Svátý stolec potřebuje. Tento dvůr totiž má jeden nedostatek: stará se pouze o zájmy Vatikánu, je sebestředný a nevidí okolní svět. Tuto vizi nesdílím a udělám co budu moci, abych to změnil. Církev se musí vrátit k tomu, čím je – společenstvím Božího lidu. Kněží a biskupové svou péčí o duše stojí ve **službě Božího lidu**. Toto je církev! Nikoliv náhodně ji označujeme jiným slovem než Svátý stolec. Ten má svou důležitou funkci, avšak stojí ve službě církve.“

Scalfari poznamenává: „Zdá se, že instituce převažuje nad chudou a misionářskou církví, kterou byste si přál.“ Papež na to reaguje: „Stav věcí je skutečně takový. V této oblasti však nelze dělat zázraky na počkání. Připomínám, že také svatý František ve své době musel dlouze vyjednávat s římskou hierarchií a papežem, aby byla uznána řehole františkánského řádu. Nakonec byla schválena, avšak s velkými změnami a kompromisy. Nemám Františkovu svatost a sílu, ale jsem římský biskup a papež katolické církve. Jako první věc jsem proto rozhodl o jmenování skupiny kardinálů, kteří budou mými poradci. *Nejsou to dvořané*, ale moudří lidé, kteří sdílejí mé pocity. To je začátek církve, která není organizována pouze vertikálně, nýbrž současně horizontálně. Když o tomto směřování hovořil kard. Martini a zdůrazňoval význam synodů a koncilů, dobře věděl, nakolik je tato cesta dlouhá a obtížná. Je nutné jít po ní opatrně, avšak *rozhodně a vytrvale!*“

Na konci rozhovoru papež ještě jednou mluví o svatém Františku z Assisi. „Je to velikán, protože je vším. Je to člověk, který chce něco vybudovat, zakládá řád a dává mu jasná pravidla. Je to poutník a misionář, básník a prorok, mystik, který sám na sobě zakusil zlo a vymanil se mu. Miluje přírodu, zvířata, stéblo luční trávy a ptáky letící na nebi. Hlavně však miluje lidi, děti, staré lidi, ženy. Je to nejzářnější příklad agapé, o níž jsme zprvu mluvili“, zdůrazňuje papež a nabízí své návštěvě sklenici vody. „František toužil po toulavém a také žebravém řádu. Chtěl misionáře, kteří by usilovali o setkávání, naslouchání, rozhovor, pomoc, šíření víry a lásky. *Hlavně lásky*. František prahl po chudé církvi, která by o lidi pečovala – *od jedněch získávala podporu a tu využívala k péči o druhé, aniž by se starala sama o sebe*. Od té doby uběhlo více než osm století a doba se hodně změnila. Ideál chudé a misionářské církve však zůstává stále platný. Vždyť o takové církvi kázal Ježíš a jeho učedníci!“

(celý rozhovor vyšel v „La Repubblica“ i na www.vaticana)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*prátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci!)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.00** hod. provizorní sál na parkovišti u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*prátelské posezení* u káfé po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Bern:** každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
- Aarau:** každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté také *prátelské posezení* u káfé)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii v Zürichu na Feldstr. 109 od **20.00** hodin v kostele Dona Bosca. Po mši pokračuje setkání ve velkém sále pod kostelem. (Končí **18.12.2013** a opět začíná **15.01.2014**)
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“. (Končí **19.12.2013** a opět začíná **16.01.2014**)
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich
- Slovenské mše sv.:** v Zürichu: každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2.
v Lausann: každou **3.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v Chapelle du Servan, Chemin Eugène-Grasset 12

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE

VÁNOČNÍ SBÍRKA na DÍLO P. MEDA v INDII

Milí krajané, jako každý rok, tak i letos si vám dovoluujeme přidat do vánočního čísla **peněžní poukázky** na sbírku **pro Indii**. *Upřímné díky za váš jakýkoliv dar!*

POSTNÍ DOBA v roce 2014 začíná Popeleční středou **5. března**. Udílení popelce při mši sv. ve středu od 20.00 hod.(slovenská) a ve čtvrtek **14.2.** od 19.45 (česká) – obojí v kostele Dona Bosca, Feldstr. 109, Zürich.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce 2014 bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **10.4. – 13.4.** **Prosím, je nutné se přihlásit už do 15. ledna (Januára)** – pozvánky s přihláškou máte přiloženy (kdo jezdíváte pravidelně), jinak si je vyžádejte u paní Jobové, T: 055-240 52 22. Obnovu povede P.Zdeněk JANČAŘÍK, salesián, vikář provinciála z Prahy.

NÁRODNÍ POUŤ DO EINSIEDELN v roce 2014 se koná v neděli **25. května**, poutní mše začíná ve **12.30** hod. Účast na pouti slíbil biskup **Jan VOKÁL** z Hradce Králové. Prosím krajané, abyste si na tento termín **neplánovali žádné jiné akce**, abychom se aspoň jednou za rok mohli sejít v hojném počtu!!!

Svátoost manželství v roce 2013 si udělili:

Adámková Angela + Bucher Dominik – 29.6. – Rott/LU
Kolejová Lenka + Suchý Juraj – 3.8. – Zürich
Valigurová Lucia + Minár Martin – 7.9. – Zürich
Tahirová Timea + Brehovský Martin – 21.9. – Winterthur

Svátoost křtu v roce 2013 přijali:

Valigurová Lucia – 6.7. – Winterthur
Mazáková Amelia – 25.8. – Luzern

Do věčnosti byli v roce 2013 odvoláni:

1. Kučerová Marie – 25.12.2012 – 93 let – Mönchaltorf
2. Vích Václav – 14.1.– 60 let – Winterthur
3. Jokeš Josef – 16.1.– 85 let – Rüti
4. Jokešová Jarmila – 28.1.– 87 let – Rüti
5. Hynek Jarmil – 28.1.– 93 let – Zürich
6. Suchánek Emil 29.1.– 94 let – Winterberg/ZH
7. Vašová Ludmila – pohřeb: únor – 99 let – Luzern
8. Šrom Bohumil – 17.2.– 91 let – Winterthur
9. Stejskal Jaroslav – duben – 69 let – Grafenort
10. Job Miroslav – 29.5.– 81 let – Dürnten
11. Rönnert Drahomíra – 22.6.– 87 let – Winterthur
12. Štěpánek Jan – 6.6.– 76 let – Zeiningen

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

